14 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Μάρκος Διονυσιάτης (1852-14.1.1938)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Μάρκος Διονυσίατης

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε στο χωριό Περιβολάκια Χανίων Κρήτης το 1852. Νέος κατευθύνθηκε από το νότιο Αιγαίο στο βόρειο, στον εύδιο αθωνι-κό λιμένα της σωτηρίας. Προσορμίσθηκε με λαχτάρα στον αρσανά της μονής Διονυσίου το 1882. Το 1885 εκάρη μοναχός. Με την ίδια λαχτάρα διακόνησε τη μονή της μετανοίας του σε διάφορες θέσεις, από τις τελευταίες έως τις πρώτες.

Διακρίθηκε ως φιλότιμος διακονητής, εγκρατής μοναχός, φιλακόλουθος, νηστευτής και καλός Πνευματικός. Ο φιλάρετος μοναχός Λάζαρος Διονυσιάτης γράφει περί αυτού: «Ήτο εις τας ημέρας του ένα στόλισμα της Μονής: άγαλμα αρετής, αγωνιστής εις το έπακρον, πνευματικός σε-βάσμιος. Όλην του την ζωήν διήλθε πυκτεύων και διακονών εις τρία και τέσσερα διακονήματα, διότι ήτο βιβλιοδέτης, βιβλιοθηκάριος, βηματάρης, ιεροψάλτης εις τον δεξιόν χορόν ως στύλος ακλόνητος, συνάμα δε και εφημέριος εις την λαγχάνουσαν αυτώ εβδομάδα. Εχρημάτισε και καθηγούμενος εις μίαν ταραχώδη εποχήν, όπου ο σάλος διά το πατριαρχικόν μνημόσυνον επί μίαν πενταετίαν (1926-1931) ευρίσκετο εις το έπακρον. Καθ’ όλην του την ζωήν η διατροφή του ήτο μονοφαγία. Ό,τι είχεν η κοινή τράπεζα, άπαξ της ημέρας, μόνο το γεύμα· το βράδυ δεν ήρχετο εις την τράπεζαν, διότι ενήστευε. Μόνον εάν ήτο αγρυπνία δι’ επίρρωσιν τινά των σωματικών του δυνάμεων και διά να ψάλλη εις τον χορόν, έπινε ένα τσάι με τεμάχιον ξηρού άρτου. Δεν κάμω βιογραφίαν, διότι θα έπρεπε να γίνη βιβλίον ολόκληρον, αλλά ταύτα τα ολίγα είπον διά να βεβαιωθή ό,τι είπον οι πατέρες, ότι

εις την καλήν και ενάρετον ζωήν ακολουθεί και καλόν τέλος, ή το του Κυρίου: “τους δοξάζοντάς με δοξάσω”».

Προ του τέλους του οι δαίμονες ήλθαν ασθενή να τον πειράξουν. Το πρωί της 14.1.1938 μετάλαβε των αχράντων Μυστηρίων από τον ηγούμενο

Γαβριήλ. Το εσπέρας της ίδιας ημέρας τελείωσε τον βίο του. Αφήνουμε τον μοναχό Λάζαρο να περιγράψει πιο καλά τα γεγονότα ως αυτόπτης μάρτυρας: «Κατ’ εκείνην λοιπόν την στιγμήν, επληρώθη όλον το δωμάτιον του νοσοκομείου μιας θαυμασιωτάτης ευωδίας, αποπνεούσης όλα τα αρώματα. Κατελθών ο ηγούμενος, αμέσως μας έρωτά: “Τί συμβαίνει, εξαιρετικήν ευωδίαν αισθάνομαι;” Εγώ εννοών, εκστατικός, του είπον: “Ναι, Γέροντα, και ημείς την αισθανόμεθα”. Πηγαίνοντες με τον ηγούμε-νον πλησίον του ασθενούς τον εύρομεν κεκοιμημένον τον ύπνον των Δι-καίων. Ως έθος, επελήφθημεν των προς επένδυσιν του λειψάνου και του συνήθους εν μανδύα τινί ραψίματος. Η εν λόγω θαυμασία ευωδία διήρκησε περίπου εν τω του νοσοκομείου δωματίω πλέον των 20 λεπτών ή και ημισείας ώρας. Τούτο το θαυμαστόν γεγονός κατά την ενταύθα εικο-σαετή υπηρεσίαν μου εις άλλον τινά δεν εγένετο, δηλαδή αδελφόν αποθανόντα».

Πηγές – Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 58-62. Αντωνίου Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 38-41.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ. 317-318